

CHAMPION

b a j n o k

fine selection

M A R I E L U

M A R I E L U

CHAMPION

b a j n o k

Az olvasóimnak

SAN FRANCISCO, KALIFORNIA

AMERIKAI KÖZTÁRSASÁG

NÉPESSÉG: 24 646 320

DAY

AZ ÖSSZES ÁLCÁM KÖZÜL TALÁN EZT SZERETEM A LEGJOBBAN.

A sötétvörös hajszín egész más, mint a megszokott világosszőke, a vállamig érne, de hátul összefogtam. A zöld lencse teljesen természetesnek hat a kék szememen. A féloldalasan betűrt, gyűrött ing apró, ezüstös gombjai csillognak a sötétben, vékony katonai zubony, fekete nadrág, acélbetétes bakancs, és egy széles, szürke sál takarja a nyakam, az állam és a szám. Fekete katonasapka mélyen a szemembe húzva, az arcom bal oldalát vörössel festett tetoválás takarja, lehetetlenség rám ismerni. Mindezek mellé állandóan fülest és mikrofont hordok. A Köztársaság ragaszkodik hozzá.

A többi városban valószínűleg alaposan megbámulnának e miatt a ronda nagy tetkó miatt – mondjuk tény, hogy nem a leghalványabb minta. De itt, San Franciscóban egész jól beolvadok vele a tömegbe. A legelső dolog, ami feltűnt, amikor Edennel nyolc hónappal ezelőtt Friscóba költöztünk, az a helyi divat volt. A fiatalok fekete vagy vörös mintákat festettek magukra, volt, aki csak apróságot, mondjuk egy köztársasági címert a halántékára, míg másoknak az egész arcát betakarta egy ábra, például a Köztársaság térképe. Én egy elég általános tetkót választottam, mert annyira nem rajongok a Köztársaságért, hogy a rajongásom jeléül az arcomra mázoljam. Azt inkább meghagyom June-nak. Nekem megteszi a stilizált láng is.

Álmatlanság gyötör ma éjjel, így alvás helyett egyedül sétálgatok a Marina nevezetű szektorban, ami, azok alapján, amit eddig

láttam belőle, a Los Angeles-i Lake szektornak a friscói domboldalba épült megfelelője. Az éjszaka hűvös, és meglehetősen csendes, az öböl felől szemerkélő esőt sodor a város fölé a szél. A keskeny utcák kátyúkkal teli kövezete nedvességtől fénylik, a kétoldalt emelkedő épületek – a legtöbbjük akkora, hogy a tetejük eltűnik az alacsonyan szálló felhőkben – meglehetősen vegyes képet nyújtanak. Vörös, arany és fekete festésük kifakult, óriási acélgerendák támasztják az oldalukat, védekezésül a néhány havonta pusztító földrengések ellen.

Négy-öt emelet magas óriásképernyők lógnak minden második tömbön, a szokásos köztársasági híradót harsogva. A levegő egyszerre sós és keserű, ahogy a füst és az ipari szennyeződés elkeveredik a tenger párájával, és halványan érződik benne a sült hal illata is. Időnként, amikor befordulok egy sarkon, olyan közel kerülök a víz széléhez, hogy a bakancsom is nedves lesz. Itt a lejtős utcák egyenesen belefutnak az öbölbe, végig a horizonton több száz, félig elmerült épület áll ki a vízből. Ahogy kitáruul előttem az öböl, megpillantom a Golden Gate romokat is, egy régi hídnak a túlpartra sodródott, egymásra tornyosuló, megdőlt maradványait. Időnként összefutok pár emberrel, de a város nagy része alszik. Itt-ott tűzrakások világítják meg a sikátorokat, körülöttük gyűlik össze az utca népe. Nem is olyan nagyon más, mint amit megszoktam a Lake szektorban.

Persze most már van *némi* különbség. A Próba Stadionja például, ami elhagyatottan és kivilágítatlanul tornyosul a távolban. Kevesebb az utcán járőröző rendőr a szegénynegyedekben. Meg a falfirkák. Egész jól megtippelhető, hogyan érzik magukat az emberek, ha megnézzük a legfrissebb graffitiket. A mostanában látott feliratok többsége *támogatja* a Köztársaság új Elektorát. *Ő a mi reménységünk*, olvasom az egyik épület oldalára pingálva. A másikat

a járdára festették: *Az Elektor fog kivezetni minket a sötétségből.* Kissé talán túlzott ez az optimizmus, ha engem kérdeznének, de úgy vélem, ez jó jel. Anden *valamit* biztos jól csinál. És mégis. Időnként olyan feliratokat is látok, hogy: *Az Elektor csak egy nagy átverés, vagy Az a Day, akit ismertünk, halott.*

Nem tudom. Néha ez az új bizalom Anden és a nép között olyan, mint egy kötelék... és én vagyok az, aki összekötöm őket. Nem kizárt, hogy az örvendező graffitik hamisítványok, és a propagandáért felelős hivatalnokok festik fel őket. Miért ne?

A Köztársaságban soha nem lehet tudni.

Edennek és nekem természetesen van egy friscói lakásunk az egyik gazdag szektorban, Pacificában, ahol a gondviselőnkkel, Lucyval lakunk. A Köztársaságnak illik gondját viselnie a tizenhat éves, első számú közellenségből lett nemzeti hősnének, nem igaz? Emlékszem, mennyire bizalmatlan voltam Lucyval szemben, amikor Denverben megjelent az ajtónk előtt a szigorú, erős testfelépítésű, ötvenkét éves hölgy, a Köztársaság hagyományos színeibe öltözve.

– A Köztársaság engem jelölt ki, hogy segítsek nektek, fiúk – mondta, ahogy benyomakodott a lakásba. A tekintete nyomban megállapodott Edenen. – Különösen a kicsikének.

Nem igazán tetszett nekem ez a dolog. Két hónapba is beletelt, mire le mertem venni a szemem Edenről. Együtt ettünk, együtt aludtunk, *soha* nem hagytam egyedül. Csak, ha bement a fürdőszobába, de akkor is készenlétkben álltam az ajtó előtt, mintha a köztársasági katonák képesek lettek volna kiszippantani a szellőzőn át, hogy visszavigyék egy laborba, és mindenféle gépet kapcsoljanak rá.

– Edennek nincs önre szüksége – vágtam Lucy fejéhez. – Itt vagyok én neki. Én gondoskodom róla.

De aztán az első néhány hónap után az egészségem kezdett megromlani. Volt, amikor jól éreztem magam, máskor meg ágy-nak döntött a kínzó fejfájás. Az ilyen rossz napjaimon Lucy vette át az irányítást, és némi kölcsönös ordítózás után, nagy nehezen, de kialakult egyfajta munkamegosztás közöttünk. És *tényleg* egész jó a húspástétom, amit csinál. Aztán, amikor átköltöztünk ide Friscóba, jött velünk. Törődik Edennel. És odafigyel rá, hogy bevegym a gyógyszereimet.

Mire belefáradok a járkálásba, azt veszem észre, hogy elhagytam a Marina szektort, és a szomszédos, gazdagabb negyedben vagyok. Megállok egy klub előtt, az OBSZIDIÁN CSARNOK feliratot vésték az ajtó fölött lévő fémlemezbe. A falnak dőlök, majd lecsúszom, ülő helyzetbe, átkarolom a térdem. Érzem a hátamon a benti zene vibrálását. A térdemben lévő fémet a nadrág szövétén keresztül is jéghidegnek érzem. A szemközti falra vörös betűkkel valaki azt firkálta: *Day = áruló*. Felsőhajtok, előhúzok egy ezüsttárcát a zsebemből, és kiveszek belőle egy hosszú szálú cigarettát. Végigsimítok a SAN FRANCISCO KÖZPONTI KÓRHÁZ feliraton, amit rányomtattak. Receptre kapható cigaretta. Az orvos írta fel, jó mi? Remegő kézzel a számba veszem, és meggyújtom. Lehunyom a szemem. Beleszívok. Lassanként feloldódom a kékes füstfelhőben, várom, hogy a kellemes, hallucinogén hatás elborítson.

Nem kell sokáig várnom rá. Az állandó, tompa fejfájás hamarosan eltűnik, a fények elmosódnak körülöttem, és tisztában vagyok vele, hogy nem csak a szemerkélő eső miatt. Egy lány ül mellettem. Tess az.

Rám villantja széles mosolyát, amit annyiszor láttam annak idején, a Lake utcáin.

– Van valami érdekes a hírekben? – kérdezi, az út túloldalán lévő óriásképernyő felé bölkve.

Kifújom a kekes füstöt, és lustán ingatom a fejem.

– Semmi. Úgy értem, párszor említették a Patriótákat, de gyakorlatilag eltűntetek a térképről. Hol vagytok? Merre jártok?

– Gondoltál rám? – kérdi Tess válasz helyett.

Bámulom a remegő képet. Pont úgy néz ki, mint amikor az utcákon lógtunk, vörösésbarna hajából font copfja kissé csálén áll, hatalmas, csillogó szemével kedvesen, szelíden néz rám. A kicsi Tess. Mit is mondtam neki utoljára... amikor keresztbe tettünk a Patriótáknak, és megghiúsítottuk az Anden elleni merényletet? *Kérlek, Tess! Nem hagyhatlak itt!* De pontosan ezt tettem.

Elfordulok, beleszívok a cigarettába. Hogy gondoltam-e rá?

– Minden egyes nap – felelem.

– Próbáltál megkeresni – mondja Tess, és nekem dől. Esküszöm, szinte még a vállát is érzem, amint hozzám ér. – Láttam, ahogy az óriásképernyőket lested, és hallgatod a rádiót, figyeled az utcai pletykákat, vannak-e hírek. De a Patrióták most rejtőzködnek, visszavonultak.

Naná, hogy visszavonultak. Minek is támadnának most, hogy Anden van hatalmon, és a Köztársaság meg a Kolóniák közti békeszerződés el van intézve? Mi más okuk lenne harcolni? Nem jut eszembe semmi. Talán nekik se. Talán már meg is szűntek.

– Bárcsak visszajönnél! – suttogom neki. – Jó lenne újra találkozni.

– Mi van June-nal?

Ahogy ezt kérdezi, a látomás el is tűnik. June jelenik meg helyette, hosszú haja lófarokba fogva, barna szemében arany pöttyök csillognak, a tekintete komoly, elgondolkodó, folyton jár

valamin az agya. A térdemre hajtom a homlokom, behunyom a szemem. June-nak még az illúziója is elég hozzá, hogy fájdalom hasítson a mellkasomba. A fenébe! Annyira hiányzik.

Emlékszem, hogyan köszöntem el tőle Denverben, mielőtt Edennel Friscóba költöztünk. *Hamarosan visszajövünk*, ezt mondtam a mikrofonba, hogy megtörjem a kínos csendet, ami közöttünk ereszkedett. *Miután Eden kezelése befejeződött*. Persze hazugság volt. *Az én* kezelése miatt jöttünk Friscóba, nem Edené miatt. De June ezt nem tudta, így csak annyit mondott: *Siesse-tek vissza*.

Ennek már majdnem nyolc hónapja. Azóta nem hallottam felőle. Nem tudom, azért-e, mert egyikünk sem akarja zavarni a másikat, attól tartunk, hogy a másik nem akar beszélni velünk, vagy talán mert mindketten olyan átkozottul büszkék vagyunk, nem akarunk gyengének tűnni, és elsőként nyúlni a másik után. Vagy talán csak nem érdelem annyira. De hát, így megy ez. Elmúlik egy hét, nem keressük egymást, aztán még egy hónap, és hamarosan már túl sok idő telt el, és ha hívnám, az kínos volna. Így aztán nem hívom. Rádásul mit mondanék neki? Ne aggódj, az orvosok mindent megtesznek, hogy megmentsek az életem. Ne aggódj, egy halom gyógyszerrel próbálják összezsugorítani a problémás területet az agyamban, mielőtt megkísérelnék az operációt. Ne aggódj, talán Antarktisz hozzájárul, hogy egy ottani, jobban felszerelt kórházban végezzék a kezelésemet. Ne aggódj, minden rendben lesz.

Mi értelme kapcsolatban maradni a csajjal, akiért odavagy, ha közben haldokolsz?

Emlékeztetőül lüktető fájdalom hasít a tarkómba. *Jobb ez így*, mondom magamnak, már vagy századszor. És *tényleg* jobb így. Mivel régóta nem láttam, elhalványodott a találkozásunk emléke is,

és egyre kevesebbet gondolok rá, milyen szerepe volt a családtagjaim halálában.

Testtől eltérően, June alakja valamiért soha nem szól egy szót sem. Próbálok nem figyelni a látomásra, de nem hajlandó távozni. *Mert olyan átkozottul makacs.*

Elnyomom a cigarettát a járdán, felállok, és belépek az Obszidián Csarnok ajtaján. Talán a zene és a fények segítenek kiverni a fejből.

Pár pillanatig semmit nem látok. A klubban koromsötét van, a hangerő fülsiketítő. Rögtön megállít két, hatalmas termetű katona. Az egyik határozottan megmarkolja a vállam.

– Név, fegyvernem? – kérdezi.

Nem áll szándékomban felfedni a valódi kiléteimet.

– Schuster tizedes, légierő – felelem habozás nélkül, kimondva az első nevet és fegyvernemet, ami az eszembe jut. Elsőnek mindig a légierőre gondolok, leginkább Kaede miatt. – A kettes flottatámaszponton állomásozom.

Az őr bólint.

– A légierős srácok ott vannak balra, hátul, a mosdó mellett. És ha meghallom, hogy kötözködsz egy másik haderőnemmel, kiraklak innen, és ez lesz az első dolog, amiről reggel hallani fog a parancsnokod. Megértetted?

Bólintok, mire a katona továbbenged. Lesétálok a sötét előtérbe, és egy újabb ajtón áthaladva magába nyel a benti tömeg és a villódzó fény.

A táncparkett zsúfolásig megtelt felgyűrt ujjú, kigombolt inget viselő emberekkel, csinos ruhák párjával szegődött és gyűrött uniformisokkal. Megtalálom a légierősöket a terem hátuljában. Remek, van itt pár üres boksiz is. Beülök az egyikbe, felteszem a bakancsom

egy párnázott székre, és hátrahajtom a fejem. June végre eltűnt. A hangos zene kiver minden gondolatot a fejemből.

Alig pár percet töltök a boksiban, amikor egy lány átvág a zsúfolt táncparketten, és felém tart a tömegben. Az arca kipirult, csillogó szemében csábos mosoly, és ahogy a háta mögé pillantok, látom, hogy egy csapat nevetgélő fruska figyel minket. Mosolyt erőltetek az arcomra. Általában élvezem a figyelmet az ilyen klubokban, de néha csak szeretném lehunyni a szemem, és hagyni, hogy a káosz magával sodorjon.

A lány odahajol hozzám, ajkát a fülemhez szorítja.

– Ne haragudj – igyekszik túlkiabálni a zajt –, a barátnőim azt akarják tudni, te vagy-e Day?

Máris felismertek? Ösztönszerűen arrébb húzódom, és megrázom a fejem, hogy a többiek is lássák.

– Nem én vagyok – felelem savanyú mosollyal –, de azért kösz a bókot.

A lány arcát szinte teljesen árnyék takarja, de még így is látom, hogy dühösen elpirul. A barátaiból kitör a nevetés. Nem úgy tűnik, mintha bárki is hinne a tagadásomnak.

– Akarsz táncolni? – kérdi a lány. A villogó kék és arany fényekre pillant a válla fölött, aztán visszafordul hozzám. Valami játék lehet a barátnőivel, fogadtak, hogy meg meri-e tenni, vagy ilyesmi.

Miközben valami udvarias kifogáson töröm a fejem, megnézem magamnak a lányt. Ahhoz túl sötét van a klubban, hogy alaposan szemügyre vehessem, csak azt látom, ahogy a fények megvillannak a bőrén és a lófarokba fogott hosszú haján, csillogó ajka mosolyra húzódik, vékony testére rövid ruha simul, a lábán katonai bakancsot visel. A nyelvem hegyén lévő elutasítást visszanyelem. Van benne valami, ami June-ra emlékeztet. A nyolc hónap alatt, mióta

June-ból Princepsjelölt lett, nem sok lány tudott izgalomba hozni, de most, ahogy ez a vérszegény hasonmás megpróbál a táncparkettre csalogatni, hagyom, hogy felébressze bennem a reményt.

– Jó, miért is ne? – mondom.

A lány arcán széles mosoly jelenik meg. Ahogy felkelek, és megfogom a kezét, a barátainak eláll a lélegzete a meglepetéstől, aztán hangos örvendezésben törnek ki. Átnyomakodunk köztük, majd mielőtt észbe kapnék, már a tömeg sűrűjében járunk, ahol szorítanak nekünk egy kis helyet.

Magamhoz szorítom, keze a tarkómra kúszik, és hagyjuk, hogy a lüktető zene magával sodorjon. *Egész helyes*, ismerem be, a villogó fények és csápoló karok tengerében lebegve. Új szám jön, aztán egy másik. Fogalmam sincs, mennyi ideje lehetünk így elveszve, de amikor hozzám hajol, és ajkamhoz érinti az ajkát, lehunyom a szemem, és hagyom neki. Még egy kis borzongást is érzek. Aztán másodszer is megcsókol, szája puha és nedves, nyelvének vodka- és gyümölcsíze van. Megfogom a derekát, és közelebb húzom magamhoz, amíg a teste szorosan az enyémhez simul. A csókja egyre követelőzőbb. *Ő itt June*, mondom magamnak, úgy döntök, engedek a fantáziám csábításának. Csukott szemmel, a cigarettában lévő hallucinogénektől elhomályosult tudattal, egy pillanatra el is hiszem, magam elé tudom képzelni, hogy *vele* csókolózom itt, elfulladó lélegzettel. A lány valószínűleg érzi a változást a mozdulataimban, a bennem feltámadó vágyat, mert az ajka mosolyra húzódik a számon. *Ő itt June*. June barna haja csiklandozza a nyakam, June hosszú szempillái simogatják az arcomat, June karja öleli a nyakam, June teste simul az enyémhez. Halkan felnyögök.

– Gyere! – suttogja huncut hangon. – Menjünk, szívjunk egy kis friss levegőt!

Mióta lehetünk itt? Nem akarok menni, mert akkor ki kell nyitnom a szemem, és June eltűnik, és egy másik lányt találok helyette, akit nem is ismerek. De a kezemnél fogva húzni kezd, így kénytelen vagyok körülnézni. June-t persze nem látom sehol. A klubban villogó fények egy pillanatra elvakítanak. A lány vezet keresztül a táncoló tömegen, a sötét előcsarnokba, majd kilépünk egy felirat nélküli, hátsó ajtón. Egy csendes sikátorba jutunk. Néhány halvány lámpa pislákol csak az utcán, kísérteties, zöldes árnyalatot kölcsönözve mindennek.

A falhoz taszít, és újabb fullasztó csókot nyom a számra. A bőre nyirkos, érzem, hogy megremeg az érintésemtől. Visszacsókolom, és meglepett kis nevetést hallat, ahogy megpördítem, és a falhoz szorítom.

Ő itt June, ismételve magamnak. A szám möhön a nyakára siklik, füst és parfüm ízét érzem rajta.

A fülhallgatóm halkán felsistereg, mintha eső hangját hallanám, vagy sülő tojását. Próbálok figyelmen kívül hagyni a bejövő hívatást, a fülemben megszólaló férfihangot. Tönkreteszi a hangulatot, ahogy azt mondja:

– Mr. Wing!

Nem válaszolok. *Kopj le! Dolgom van.*

Pár másodperc múlva a hang újrakezd:

– Mr. Wing, David Guzman százados vagyok, Denver város tizenégyes körzetéből. Tudom, hogy ott van.

Ó, az a fickó. Szegény százados, mindig neki jut a feladat, hogy megpróbáljon valamire rábeszélni.

Felsóhajtok, és elhúzódok a lánytól.

– Ne haragudj! – mondom elfulladva. Bocsánatkérő pillantást vetek rá, és a fülemre mutatok. – Adnál egy percet?

Elmosolyodik, és lesimítja a ruháját.

– Odabent leszek – feleli. – Keress meg! – Azzal belép az ajtón, visszamegy a klubba.

Bekapcsolom a mikrofonom, és lassan fel-alá kezdek járkálni a síkátorban.

– Mit óhajt? – kérdem bosszúsan suttogva.

A százados a fülhallgatómban felsóhajt, és belekezd az üzenetbe:

– Mr. Wing, arra kérik, hogy jelenjen meg holnap este Denverben, a függetlenség napján, a Kongresszusi Torony báltermében. Mint mindig, most is megteheti, hogy elutasítja a kérést, *ahogy máskor is szokta* – teszi hozzá az orra alá dörögve. – Azonban ez a mostani esemény egy nagy jelentőségű, rendkívüli összejövétel. Abban az esetben, ha úgy dönt, elmegy, egy különgép várja önt reggel.

Egy nagy jelentőségű, rendkívüli összejövétel? Mikor hallottam utoljára ennyi díszes szót egyetlen mondatban? A szemem forogtom. Szinte minden hónapban kapok egy meghívást valami flancos fővárosi eseményre, mint a legfelsőbb hadvezetés bálja vagy az ünnepség, amikor Anden véget vetett a Próbáknak. De az egyetlen ok, amiért azt akarják, hogy megjelenjek ezeken a rendezvényeken, hogy mutogathassanak, és emlékeztessék az embereket: „Látjátok, ha netalán elfelejtettétek volna, Day a mi oldalunkon áll!” *Ne kísértsd a szerencsédet, Anden!*

– Mr. Wing – mondja a százados, mivel még mindig hallgatók, mint aki a végső érveléssel hozakodik elő –, maga a dicsőséges Első óhajtja az ön megjelenését... és a Princepsjelölt is.

A Princepsjelölt.

Megcsikordul a bakancsom talpa, ahogy megtorpanok a síkátor közepén. Levegőt venni is elfelejtetek.

Ne örülj annyira, hiszen három Princepsjelölt is van, akármelyikre utalhatott. Eltelik pár másodperc, mire végül megkérdem:

– Melyik Princepsjelölt?

– Az, amelyik egyedül számít önnek.

Az arcom kipirul a gunyoros felhangtól.

– June?

– Igen, June Iparis kisasszony – feleli a százados. Hallatszik a megkönnyebbülés a hangján, hogy végre sikerült felkeltenie az érdeklődésemet. – Ezúttal ez az ő személyes kérése. Nagyon szeretne találkozni önnel a rendezvényen, a Kongresszusi Toronyban.

Megfájdul a fejem, próbálok egyenletesen lélegezni. Egy pillanat alatt megfeledkezem a klubbeli lányról. June az elmúlt nyolc hónapban sosem kért személyesen, ez az első alkalom, hogy ő kéri, jelenjek meg egy nyilvános eseményen.

– Mi ez az egész? – kérdem. – Csak egy függetlenség napi ünnepség? Mitől olyan fontos?

A kapitány habozik.

– Nemzetbiztonsági ügy.

– És ez mit akar jelenteni? – A kezdeti lelkesedésem lassan alábbhagy, lehet, hogy csak blöfföl. – Nézze, százados, félbehagytam valamit, amit be kéne fejezнем. Reggel próbáljon inkább meggyőzni.

A százados elfojt egy szitkozódást.

– Rendben, Mr. Wing. Békén hagyom. – Morog még valamit, amit nem hallok, aztán kikapcsol. Bosszús vagyok, a kezdeti lelkesedésem tovatűnik, és rám tör a csalódottság. Lehet, haza kéne mennem. Ideje volna visszamennem, megnézni, minden rendben van-e Edennel. Milyen vicces. Több mint valószínű, hogy csak hazudott a kéréssel kapcsolatban, mivel ha June tényleg annyira akarná, hogy visszamenjek a fővárosba, akkor...

– Day?

Egy új hang hallatszik a fülhallgatómban. Megdermedek.

Vajon kiürültek már belőlem a hallucinogének? Csak képzelem a hangját? Noha majd egy éve nem hallottam már, felismerném bárhol, és a hang egymagában is elegendő, hogy felidézze az előttem álló June képét, mintha csak véletlenül összefutottunk volna ebben a sikátorban. Kérlek, csak *nehogy* ő legyen! Kérlek, add, hogy *még* is ő legyen az!

Mindig ilyen hatással volt rám a hangja?

Fogalmam sincs, mennyi ideje állok így dermedten, de egy ideje már biztosan, mert ismét megszólal:

– Day, én vagyok az. June. Ott vagy? – Végigfut rajtam a reszketés.

Nem képzelődöm. Tényleg ő az.

A hangja más, mint ahogy emlékszem rá. Bizonytalan és távolságtartó, mintha egy idegenhez beszélne. Végül összeszedem magam, és bekapcsolom a mikrofonom.

– Itt vagyok – válaszolom. Az én hangom is más. Éppolyan bizonytalan és távolságtartó. Remélem, azt nem hallja, hogy enyhén remeg is.

Némi szünet után June válaszol.

– Szia! – Ezt egy hosszabb csend követi. – Hogy vagy?

Hirtelen úgy érzem, feltorlódnak bennem a szavak, azzal fenyegetve, hogy kibuknak belőlem. A legszívesebben kitálalnék neki: Minden egyes nap gondoltam rád, mióta elbúcsúztunk egymástól, sajnálom, hogy nem kerestelek, bárcsak hívtalak volna. Hiányzol! Nagyon hiányzol!

De nem mondok semmi ilyesmit. Csak annyit vagyok képes ki-nyögni:

– Remekül. Mi a helyzet?

Hallgat egy darabig.

– Ó! Az jó. Elnézést a késői hívásért, gondolom, már lefekvéshez készülödsz ilyenkor. De a Szenátus és az Első azt akarta, hogy személyesen kérjelek meg. Nem tenném, ha nem érezném úgy, ez most tényleg fontos. Denverben bál lesz a függetlenség napján, és az esemény közben, egy szűk körű banketten tartunk egy válságtanácskozást. Szükségünk van a részvételedre.

– Miért? – Úgy tűnik, ma ilyen egyszavas válaszokra szorítokozom. Valamiért csak ennyire telik, ha meghallom June hangját.

Fúj egyet, amitől sístergésben tör ki a fülhallgatóm, aztán azt mondja:

– Hallottál már a Köztársaság és a Kolóniák közt formálódó békeszerződésről, igaz?

– Aha, persze. – Ebben az országban mindenki tud róla: a mi drága kis Andenünk dicsőséges tervéről, hogy véget vessen a háborúnak, ami már emberemlékezet óta tart. És úgy tűnik, egészen jól halad a dolog, mivel a fronton csendes patthelyzet alakult ki az elmúlt négy hónapban. Ki gondolta volna, hogy ezt is megérjük! Ahogy arra sem számított senki, hogy a Próba stadionjai elhagyatva, üresen állnak majd, szerte az országban. – Úgy látszik, az Első jó úton halad, hogy a Köztársaság hőse legyen, nem?

– Csak nehogy elkiabáljuk. – June hangja elkomorul, szinte még az arckifejezését is közvetíti a fülhallgató. – Tegnap fogtunk egy dühös kolóniai adást. Járvány tört ki a front mentén fekvő városaikban, és azt gondolják, hogy ezt valamiféle biológiai fegyver okozta, amit mi juttattunk át a határon. Még a lövedéktartályok sorszámait is kiderítették, amelyekből szerintük kiszabadultak a járvány kórokozói.

A sokktól csak tompán jutnak el hozzám a szavak az emlékek ködén keresztül, ahogy felrémlik előttem Eden fekete, vérző szeme, és a fiú a vonaton, akit felhasználtak a háborúskodáshoz.

– Ez azt jelenti, hogy a békeszerződésnek annyi? – kérdem.

– Igen. – June hangja elcsuklik. – A Kolóniák azt mondja, a járványt háborús cselekménynek tekintik.

– És én hogy kerülök a képbe?

Újabb hosszú, baljóslatú csend. Elfog a rettegés, jeges fagy kúszik belém, az ujjaim szinte érzéketlenre dermednek. *A járvány. Megint megtörténik. Újra visszatér.*

– Elmondom, ha itt leszel – szólal meg végül June. – Jobb az ilyet nem rádión megbeszélni.

JUNE

SZÉGYELLEM, HOGY NYOLC HÓNAP SZÜNETHET UTÁN így alakult az első beszélgetésem Dayjellel. Gyűlölöm az ilyet. Mikor lettem ilyen manipulatív? Miért kell mindig kihasználnom a gyengéit?

Múlt éjjel, 23:06-kor Anden a lakosztályomhoz jött, és bekopogtatott az ajtómon. EGYMAGÁBAN. Szerintem még az előcsarnokban sem voltak őnök a védelmére. Ez volt az első figyelmeztető jel, hogy amit közölni akar, az fontos lehet, és főképpen titkos.

– Egy szívességet kell kérnem öntől – mondta, amint beengedtem. Anden tökéletesen alakítja az ifjú Első szerepét (higgadt, visszafogott, összeszedett és magabiztos marad stresszes helyzetekben is, nem emeli fel a hangját, akkor sem, ha felbosszantják), de ezúttal láttam a szemében, mennyire aggódik. Még a kutyám, Ollie is megérezte a zaklatottságát, mert nedves orrocskáját Anden kezének nyomva, próbálta őt megnyugtatni.

Elhessegettem Ollie-t, majd visszafordultam hozzá.

– Miről van szó? – kérdeztem.

Anden fél kézzel beletúrt a hajába.

– Nem szívesen zavarom ilyen késői órán – mondta, s aggódva hozzám hajolt. – De attól tartok, ez a dolog nem várhat reggelig. – Olyan közel volt, hogyha akarom, felemelem a fejem, és az ajkam véletlenül az övéhez ért volna. A gondolattól máris hevesebben vert a szívem.

Anden, úgy tűnt, észrevette a feszültséget a tartásomban, mert azonnal arrébb lépett, hogy teret adjon, és fellélegezhessek. Különös mód egyszerre éreztem megkönnyebbülést és csalódottságot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A békeszerződésnek befelelgett – suttogta. – A Kolóniák arra készül, hogy ismét hadat üzen nekünk.

– Hogyan? – suttogtam én is. – Miért? Mi történt?

– A tábornokoktól hallottam, hogy néhány héttel ezelőtt futótűzként söpört végig egy halálos vírus a Kolóniák front menti városain. – Ahogy felfogom, amit mond, elkerekedik a szemem, ő pedig bölint. Kimerültnek látszik, egy egész nemzet sorsának súlya nyomja a vállát. – Úgy tűnik, túl későn vontam vissza a biológiai fegyvereinket a frontról.

Eden. A kísérleti vírus, amivel Anden apja akart járványt kelteni a Kolóniákban. Az elmúlt hónapokban próbáltam megfedkezni róla. Végül is Eden már biztonságban van, Day vigyáz rá, és ahogy hallottam, az élete lassanként visszatér a normális kerékvágásba. Az utóbbi hónapok alatt a frontvonal csendes volt és nyugodt, mialatt Anden igyekezett összehozni a békeszerződést a Kolóniákkal. Azt gondoltam, szerencsénk lesz, nem szabadul el az a biológiai fegyver. De ez csak vágyálom volt.

– A szenátorok tudják? – kérdeztem kis idő múlva. – Vagy a többi Princepsjelölt? Miért *nekem* mondja el? Nem én vagyok a legközelebbi tanácsadója.

Anden felsóhajt, és megmasszírozza az ornyergét.

– Bocsásson meg, bárcsak ne kellene belekevernem ebbe! A Kolóniák azt hiszi, hogy a laboratóriumaink rendelkeznek ennek a vírusnak az ellenszerével, de mi visszatartjuk azt. Azt követelik, hogy adjuk át nekik, ellenkező esetben a teljes haderejükkal megindítják ellenünk az inváziót. De az most nem olyan lesz, mint a régi háborús időkben. A Kolóniáknak ezúttal van egy szövetségese is. Megállapodást kötöttek Afrikával. A Kolóniák, a katonai segítségért cserébe, Afrikának ígérte a területeink felét.